

Arrest

nr. 207 330 van 30 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE loco advocaat J. BAELDE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 16 november 2016 een asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 6 februari 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekster wordt door het CGVS gehoord op 20 maart 2017.

1.2. Op 31 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 15 oktober 1983 geboren in Bagdad Irak. U bent een sjiiitische moslima van Arabische origine. Uw vader en grootvader waren leden van de communistische partij. In de jaren '80 streden ze samen met de Koerden tegen de Baath partij. Zowel uw vader als uw grootvader werden gevangen genomen en opgehangen. U bent gehuwd met [A.S.O.B.] en u heeft een kind dat u vergezelt in België. U behaalde uw masterdiploma productontwikkeling. Sinds 2005 was u actief als burgeractiviste bij de democratische vrienden partij. U beëindigde uw werk in 2010. U heeft nooit problemen ondervonden omwille van deze activiteiten. U was eveneens actief in een vrouwenorganisatie waar u sensibiliseringswerk over vrouwenrechten verrichtte en dit van 2015 tot 2016.

In 2008 werd u aangenomen bij 'Al Shuhedaa', de martelaren organisatie. Op 17 augustus 2015 promoveerde u tot directrice van een afdeling van deze organisatie. U was verantwoordelijk voor een opvolgcommissie die de werken van een woonproject in Amara moest opvolgen. Deze commissie werd op 24 september 2015 opgericht. Op basis van het verslag over de vorderingen van de werken tekende u de toestemming om fondsen te betalen. In februari 2016, kwam [A.], één van de commissieleden, naar u toe en vertelde dat de werken niet uitgevoerd waren. [A.Q.], een ander commissielid dat banden had met de al-Dawa partij en de aannemer, [A.M.], daarentegen zeiden dat het werk een beetje vertraging opgelopen had, maar toch uitgevoerd zou worden. U stelde voor met de hele commissie te gaan kijken en jullie stelden vast dat er nog niets gebeurd was. U maakte hier op 28 februari 2016 een document over op en stuurde dit naar de CEO van uw organisatie. Deze ondertekende het document maar deed uiteindelijk niets met uw informatie. Eind maart 2016 kwamen [A.Q.] en [A.], een werknemer van de organisatie die verbonden was met de Sadr partij, naar uw bureau en vroegen u de documenten vooralsnog te tekenen. U zei dat dit niet mogelijk was aangezien u hieromtrent al een klacht had ingediend. U besloot ziekteverlof aan te vragen op 2 april 2016. Op 26 april 2016 werd er thuis op de deur geklopt door [A.Q.] en [A.]. Ze wilden de zaak oplossen en u zei dat u morgen het werk zou hervatten. U diende klacht in tegen [A.Q.] en [A.] op 27 april 2016. U bent diezelfde dag nog naar uw tante in Nafaq el Shurta gegaan. In mei 2016 werd het project stop gezet. In juni 2016 werd er op de gevel van uw huis 'clan gevraagd' geschreven. U bleef bij uw tante tot 9 september 2016 waarna u het land verliet samen met uw minderjarige zoon. U reisde legaal met een studentenvisum via Qatar en Polen naar België. U kwam aan in België op 11 september 2016 en diende op 16 september 2016 een asielaanvraag in. U diende eveneens een aanvraag voor een verblijfsvergunning in op basis van medische redenen. Deze werd geweigerd. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart, een originele voedselrantsoenkaart, een originele woonstkaart, een origineel nationaliteitsbewijs, een originele slachtoffers identiteitskaart bij overlijden van vader of grootvader ten tijde van Baath regime, een attest van ophanging van uw grootvader, een document in verband met de dood van de grootvader en de oom, een origineel rijbewijs, een origineel paspoort van u en uw zoon, een origineel nationaliteitsbewijs en een originele identiteitskaart van uw zoon, foto's van u als lid van de democratische vriendenpartij, een kopie van uw huwelijksakte, originele diploma's van de technologie universiteit, een projectomschrijving van een bouwproject waar u aan werkte, een klacht ingediend naar aanleiding van het dreigement, een originele werkbadge, een attest waarin u gepromoveerd wordt tot directrice, een document gericht aan uw CEO waarin u aankaart dat het werk niet opschiet, een document in verband met de samenstelling van de opvolgcommissie van het project, een ambtelijk bevel en een medisch verslag.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

In eerste instantie kan er opgemerkt worden dat u reeds in maart 2016 stappen ondernomen had om uw visum voor Polen aan te vragen en het land te verlaten omwille van uw voorgehouden problemen (CGVS p.7). Nu blijkt dat u die besloot in maart 2016 om het land te verlaten omdat u vreesde voor uw leven uiteindelijk pas in september 2016 vertrokken bent. Dat is bijna zes maanden later dan uw

beslissing te vertrekken. Het feit dat u zo lang wacht tussen de beslissing het land te verlaten en het eigenlijke vertrek doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees (CGVS p.7). U gevraagd waarom u zo lang wachtte om te vertrekken, stelde dat u op uw visum diende te wachten (CGVS p.23). Uw visum werd evenwel reeds in juni 2016 afgeleverd en was geldig vanaf 15 augustus 2016 (zie documenten). U ging in augustus naar Erbil in verband met uw visum. U keerde vervolgens echter vrijwillig terug naar Bagdad (CGVS p.7). Moest u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren, mag er aangenomen worden dat u niet vrijwillig terugkeert naar Bagdad eens u de stad verlaten had. U stelt voorts dat u sinds april 2016 niet meer naar uw werk geweest bent. U was sinds twee april 2016 in ziekteverlof. Nadat de twee mannen die u, naar eigen zeggen althans, naar het leven stonden, bij u thuis zijn langs geweest, verliet u het huis en trok u in bij uw tante (CGVS p.14). Na het bezoek van deze twee personen heeft u geen contact meer gehad met hen of met iemand anders die gelieerd was aan uw probleem. U heeft van april tot september 2016 geen concrete problemen ondervonden in Bagdad (CGVS p.15). U heeft met andere woorden nog vijf maanden in Bagdad verbleven zonder noemenswaardige problemen te ondervinden. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Volgens uw verklaringen woont uw echtgenoot bovendien nog steeds in Bagdad. Ook hij heeft geen concrete problemen meer ondervonden sinds uw vertrek. U verklaarde nochtans dat het dreigement aan de hele familie gericht was. Uw echtgenoot zou zijn werk omwille van het dreigement verlaten hebben. Hij is bang, maar problemen heeft hij niet gekend, zo zegt u (CGVS p.9). Het feit dat hij probleemloos in Irak kan verblijven, hypothekeert uw claim dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Bagdad.

Wat betreft de problemen die u aanhaalt kan er het volgende opgemerkt worden. Uw problemen zijn gelinkt aan een corruptie zaak waar u weigerde aan mee te werken. U was verantwoordelijke van een onderzoekscommissie die belast was met de bouw van woningen. Een van de leden van die commissie, [A.], had u onregelmatigheden gemeld. Op basis van zijn informatie weigerde u een document te tekenen op basis waarvan er fondsen konden uitbetaald worden. Het is dus door de actie van [A.] dat u de informatie op het spoor gekomen bent waardoor [A.Q.] en consoorten hun geld niet konden bemachtigen. Merkwaardig genoeg heeft [A.] zelf geen problemen ondervonden. Het is nochtans door zijn toedoen dat de wanpraktijken aan het licht waren gekomen (CGVS p.19). U verklaarde dat [A.] onder druk werd gezet, om het document te ondertekenen. U heeft er echter geen idee van op welke manier er druk op hem uitgeoefend werd. U stelde dat hij op de dag dat u het werk verliet, namelijk op 2 april 2016, nog steeds werkzaam was voor de organisatie (CGVS p.19). Ook over de andere leden van de commissie wist u niet of ze in de problemen geraakt waren of niet (CGVS p.19). U heeft daarenboven niet eens de moeite gedaan de evolutie van uw probleem verder op te volgen. Een dergelijke lakse houding ten aanzien van personen die eveneens in dezelfde situatie zaten is nefast voor de geloofwaardigheid van uw probleem.

U beweert in conflict te zijn met [A.Q.], een commissielid gelinkt aan de Dawa partij en [A.], een medewerker van de organisatie die tot de groepering van Moqtada al Sadr behoorde. Volgens uw verklaringen zou [A.] het uithangbord zijn van de Sadr groepering. Hij loste de problemen op. Je hoefde hem maar te bellen en hij zorgde dat het in orde kwam (CGVS p.16, p.17). Daar deze persoon toch zo machtig was en de zaakjes in handen had, is het niet aannemelijk dat men u nodig had om het document te ondertekenen om de fondsen te vrijwaren. Heel de organisatie was immers gebaseerd op Tayar el Sadri en de Dawa partij, zo zegt u (CGVS p.16). Het is in die zin niet aannemelijk dat het uitbetalen van dergelijke geldbedragen enkel en alleen door u kon tegengehouden worden. U geconfronteerd met deze vaststelling stelde dat ze een slachtoffer nodig hadden, iemand die oogluikend de wanpraktijken toelaat (CGVS p.20). Met dit in het achterhoofd is het echter merkwaardig dat u naar die positie gepromoveerd werd en niet iemand waarvan ze wisten dat deze persoon op dezelfde lijn lag (CGVS p.20). U argumenteerde dat ze niet wisten wat uw standpunt was. Ook dat is echter niet aannemelijk. Er kan vanuit gegaan worden dat personen met dergelijke agenda's wel op de hoogte zouden zijn van de affiliaties en standpunten van mensen die zulke sleutelposities toebedeeld krijgen.

Verder kan er opgemerkt dat er niet echt sprake is van een dreigement aan uw adres. Toen beide mannen aan uw deur stonden werd u gevraagd of u ziek was of dat u van het werk gevlucht was. Verder zeiden ze dat ze het probleem niet wilden laten escaleren. Waarop u akkoord ging en alles wilde doen wat ze vroegen (CGVS p.21). Uit bovenstaande kan niet geconcludeerd worden dat u daadwerkelijk systematisch bedreigd werd. U heeft na dit ene gesprek geen contact meer gehad met beide personen (CGVS p.14). U kan aldus niet aannemelijk maken dat er in uw hoofde sprake is van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft de aantekening op uw huis kan er aangestipt dat u verschillende keren doorheen het gehoor gevraagd werd naar problemen na april 2016. U haalde nergens aan dat er na april 2016 nog problemen opgedoken waren. Plotsklaps kwam dit element, dat 'clan gevraagd' op uw gevel geschreven werd (CGVS p.23) in u op en was het de concrete aanwijzing waar u zich op baseerde om aan te halen dat u nog steeds gezocht wordt in Irak. U had doorheen het gehoor meermaals de kans gekregen om uw problemen toe te lichten. Dat u dan zegt dat het niet aan de orde was gekomen tijdens het interview is niet overtuigend. Bovendien heeft u er bij de DVZ evenmin melding van gemaakt. Wie deze slogan op uw huis geschreven zou hebben weet u niet. De wijze waarop u dit vernam is vervolgens hoogst opmerkelijk aangezien u beweert dat uw zus [A.], die in Zweden woont, van de buurvrouw had gehoord over de slogan en vervolgens uw moeder had gecontacteerd die dan blijkbaar u heeft ingelicht. Verder blijft u vaag over de reden waarom deze slogan op uw gevel zou aangebracht zijn. U kan het CGVS dan ook niet overtuigen wat betreft dit element.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart, voedselrantsoenkaart, nationaliteitsbewijs, huwelijksakte, rijbewijs, paspoort van u en uw zoon, als ook het nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van uw zoon zijn documenten die louter een aanwijzing zijn voor uw identiteit en herkomst als ook die van uw zoon, maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De slachtoffers identiteitskaart, het attest van ophanging van uw grootvader, de foto's van u als lid van de democratische vriendenpartij en diploma's van de technologie universiteit werpen een licht op uw achtergrond en uw studies. Ook deze elementen doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

De originele werkbadge en het attest waarin u gepromoveerd wordt tot directrice als ook de projectomschrijving van het bouwproject en de samenstelling van de commissie ondersteunen uw verklaringen over uw functie in de organisatie en het gegeven dat er een bouwproject gaande was. Dit wordt an sich niet betwist door het CGVS. U legt eveneens ook een klacht neer die u indiende bij de rechtbank van Medinat el Sadr. Los van het feit dat het merkwaardig is dat u die problemen claimt te hebben met een lid van de Sadr groepering een klacht gaat indienen in Medinat el Sadr, een bolwerk van Sadr moet er worden opgemerkt dat het document louter een kopie van een handgeschreven document betreft zonder enige vormelijke kenmerken die erop wijzen dat het door een rechtbank zou opgesteld zijn en bijgevolg door iedereen eender waar of wanneer kan zijn opgesteld. Wat betreft het document dat u opstelde voor uw verantwoordelijke kan er opgemerkt dat er op basis van dit document niet kan aangenomen worden dat u daadwerkelijk bedreigd werd door Ali en [A.]. Het is immers aannemelijk dat onregelmatigheden gemeld worden. Tot slot legt u een ambtelijk bevel neer waarin een aantal maatregelen worden opgesomd in de procedure omtrent het bouwproject dat u diende te controleren. Deze blijken evenwel logische stappen te betreffen. De documenten werpt geen ander zicht op uw verklaringen dat u omwille van het project bedreigd zou zijn.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15

november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop

van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld,

maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en stukken

2.1.2. In eerst middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Na een algemene theoretische uiteenzetting, zet verzoekster concreet uiteen:

"Het CGVS merkt vooreerst op dat verzoekster reeds in maart 2016 stappen had ondernomen om haar visum voor POLEN aan te vragen en zo het land te verlaten omwille van haar problemen, terwijl zij uiteindelijk pas in september 2016 vertrokken is.

Het CGVS stelt dat zij pas 6 maanden na haar beslissing om te vertrekken het land heeft verlaten, doch het visum werd pas in juni 2016 afgeleverd en was slechts geldig vanaf 15 augustus 2016 !

In augustus 2016 ging verzoekster dan ook effectief naar ERBIL om de nodige formaliteiten in orde te brengen. Daarna moest zij wachten op de smokkelaar en zodra deze groen licht gaf, kon zij vertrekken hetgeen zij dan ook onmiddellijk deed op 9 september 2016. Zij is in de tussentijd effectief teruggekeerd naar BAGDAD, doch dit enkel en alleen omdat zij als Arabische vrouw niet in het Koerdische ERBIL kon blijven.

Het voorgaande wordt bevestigd door objectieve en gezaghebbende bronnen. Zo stelt de organisatie Human Rights Watch dat de Iraaks Koerdische strijdkrachten duizenden Arabieren hebben opgesloten in zogenaamde "security zones" in het noorden van IRAK, waaronder ERBIL (stuk 4). Zo weerhielden ze de Arabieren ervan om terug te keren naar hun huizen, terwijl Koerden worden toegelaten om in te trekken in deze huizen! Het was dan ook absoluut niet veilig voor verzoekster om in ERBIL te blijven. Zij keerde tijdelijk terug naar BAGDAD om aldaar onder te duiken bij haar familie omdat zij niet anders kon en zodra de smokkelaar alles geregeld had, ontvluchtte zij BAGDAD definitief.

Deze weigeringsreden is dan ook volkomen onterecht.

Vervolgens haalt het CGVS aan dat verzoekster geen concrete problemen zou hebben ondervonden in BAGDAD, terwijl de echtgenoot van verzoekster nog steeds in BAGDAD verblijft en aldus eveneens geen concrete problemen aldaar zou ondervinden.

Het is echter zo dat verzoekster onmiddellijk haar woning verliet toen de heer [A.Q.] en de heer [A.] hun dreigementen uitten, waarna zij ondergedoken leefde bij haar tante. Zij kende dan ook tijdelijk geen problemen omdat beide heren haar adres nog niet konden achterhalen, hetgeen uiteraard slechts een kwestie van tijd was. Ook de echtgenoot van verzoekster leeft op heden ondergedoken in BAGDAD en diende zelfs te stoppen met zijn werk !

De stelling van het CGVS alsdat de echtgenoot van verzoekster op heden probleemloos in IRAK zou kunnen verblijven, is dan ook volkomen incorrect. Zodra verzoekster en haar man de nodige financiële middelen kunnen verzamelen, zal ook hij IRAK ontvluchten. Voorlopig dient hij echter onder te duiken zodat hij geen ernstige problemen zou ondervinden.

Daarnaast vindt het CGVS het merkwaardig dat verzoekster via één van de leden van de commissie, de heer [A.], de corruptie op het spoor is gekomen, terwijl de heer [A.] zelf geen problemen heeft ondervonden. Er was echter uiteraard niemand op de hoogte van het feit dat de heer [A.] dit had gemeld aan verzoekster.

Verzoekster bracht zagezegd op eigen initiatief een bezoek aan de plaats van de werken om de vooruitgang na te gaan, zonder dat er werd gesproken over de informatie van de heer [A.]. Verzoekster was bovendien de directrice en enkel zij was verantwoordelijk voor de toestemming inzake de uitbetaling van de fondsen, niet de heer [A.].

Het CGVS acht het eveneens niet aannemelijk dat een machtig persoon zoals de heer [A.], die het uithangbord is van de Sadr groepering, de hulp van verzoekster zou nodig gehad hebben om de nodige documenten te ondertekenen teneinde de fondsen te vrijwaren.

Verzoekster wenst te verduidelijken dat de heer [A.] haar niet vroeg om de documenten te ondertekenen, maar dat dit een bevel was. Hij sprak dreigende taal en stelde zich hoegenaamd niet op als mindere ten aanzien van verzoekster.

De heer [A.Q.] en de heer [A.] hadden een slachtoffer nodig in de corruptiezaak en net daarom werd verzoekster gepromoveerd als directrice van de organisatie. Men koos bewust voor een vrouw in deze positie om hiervan misbruik te kunnen maken (zie infra).

Verder merkt het CGVS op dat er niet echt sprake zou zijn van een dreigement aan het adres van verzoekster. Het CGVS stelt in haar weigeringsbeslissing: "Toen beide mannen aan uw deur stonden werd u gevraagd of u ziek was of dat u van het werk gevlucht was. Verder zeiden ze dat ze het probleem niet wilden laten escaleren. Waarop u akkoord ging en alles wilde doen wat ze vroegen. Uit bovenstaande kan niet geconcludeerd worden dat u daadwerkelijk systematisch bedreigd werd."

Het CGVS geeft deze gebeurtenis volkomen verkeerd weer in de weigeringsbeslissing ! Men baseert zich op p. 21 van het verhoor van verzoekster, terwijl men p. 14 integraal over het hoofd ziet (zie administratief dossier):

"Rond 23 uur werd er op de deur geklopt en gebeld en mijn man ging naar buiten en zag [A.] en [A.], ik keek uit de verte en zag dat onze straat vol auto's stond GMC geblindeerde auto's en ik zei wat er scheelde hij zei kijk [O.H.], jullie zijn gerespecteerd we weten waar je man werkt bij caterpillar en dat je zoon hier naar school gaat laat ons gewoon de zaak oplossen ik zei dat ik er klaar voor was en morgen het werk zou hervatten (openingszin was wat scheelt er [O.H.] ben je ziek of weggerend van het werk)."

Het feit dat men op dreigende toon meegeeft aan verzoekster dat men weet wat de whereabouts van haar gezin zijn, dient evident te worden aanzien als een stevige bedreiging. Het betrof absoluut geen gezellig gesprekje aan de deur waarbij beide partijen gezamenlijk tot een oplossing wensten te komen.

Meer nog, op p. 21 van het asielinterview krijgt verzoekster volkomen onterecht een veeg uit de pan als ze herhaalt wat ze op p. 14 heeft gezegd omdat ze dit nog niet eerder zou hebben vermeld ?! (zie administratief dossier):

"Ik heb hier nog geen bedreiging gehoord, die kerel zegt laten we het probleem oplossen, dat is toch geen bedreiging?"

Het feit dat hij weet waar mijn zoon en man werkt en zegt als we het probleem niet oplossen zal slecht aflopen.

Dat heeft u daarnet niet gezegd?

Ik begrijp wat u bedoelt in detail. (toevoeging: waarschijnlijk werd er gezegd "ik begrijp niet wat u bedoelt in detail")

U heeft twee keer knal hetzelfde gezegd en nu wijzigt u uw verklaringen.

Ik probeer op de vragen te antwoorden."

Sic ???

Verzoekster herhaalt haar verklaringen en wordt vervolgens foutief daarop aangesproken. Uit de lezing van het asielgehoor zoals gevoegd in het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat zij haar verklaringen op geen enkel punt heeft gewijzigd.

Wat betreft het bekladden van het huis van verzoekster met de woorden "clan gezocht, bloed gezocht" poneert het CGVS dat dit element "plotsklaps" wordt aangehaald door verzoekster en dat er door haar geen melding van werd gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het CGVS is evenwel zelf goed op de hoogte van het feit dat het eerste interview door de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een zeer kort interview betreft en een asielzoeker op dat ogenblik nooit de mogelijkheid krijgt om diens ganse asielrelaas te vertellen. Tijdens het eigenlijke asielgehoor in het CGVS wordt de chronologie van het asielrelaas gevolgd, waardoor verzoekster effectief op het einde

sprak over het bekladden van haar woning aangezien dit ook de laatste gebeurtenis betrof die zich voordeed.

Bovendien voegt verzoekster onder stuk 3 een foto van de poort van haar woning die werd beklad.¹ Ook het huisnummer van verzoekster is duidelijk te zien, m.n. 54/1, waardoor een objectief bewijs voorligt van de verklaringen van verzoekster.

Ten slotte merkt het CGVS alsnog op dat het merkwaardig zou zijn dat verzoekster een klacht gaat indienen in de rechtbank van Medinat el Sadr, een bolwerk van Sadr, aangezien verzoekster net problemen heeft met een lid van de Sadr groepering.

Deze bewering van het CGVS is echter eveneens incorrect. Verzoekster voegt onder stuk 5 een kaart van BAGDAD waaruit duidelijk blijkt dat de rechtbank ("city courthouse") zich buiten het centrum van Sadr City bevindt ! Verzoekster wenst bovendien te verduidelijken dat na de val van Saddam HOESSEIN zeer veel namen van steden werden veranderd. De rechtbank waartoe verzoekster zich heeft gewend, is dan ook niet bevoegd voor Sadr City of leden van de Sadr groepering.

Ten overvloede voegt verzoekster onder stuk 6 de oproeping van de rechtbank ten aanzien van de heer [A.Q.] en de heer [A.], alsook een attest van de onderzoeksrechter waaruit blijkt dat beide heren niet zijn opgedaagd.² Stuk 7 betreft de DHL-enveloppe waarmee deze stukken uit IRAK aan verzoekster werden toegestuurd. Daarnaast voegt zij onder stuk 8 diverse foto's genomen tijdens verschillende vieringen van de organisatie waartoe zij behoorde. De vrouwen die te zien zijn op de foto's zijn allen gesluierd en behoren tot de minderheid in vergelijking met de mannelijke aanwezigen. Dit toont nogmaals aan waarom de heer [A.Q.] en de heer [A.] gekozen hebben voor verzoekster als directrice opdat ze misbruik konden maken van haar positie (zie supra).

Kortom, verzoekster verklaart op een duidelijke en coherente wijze alle vermeende tegenstrijdigheden die door het CGVS werden opgeworpen. Bovendien legt verzoekster nieuwe stukken voor die haar asielrelaas op een objectieve wijze ondersteunen (in het bijzonder: stuk 3, 5 en 6), terwijl zij ook tijdens het asielgehoor talloze overtuigende stukken heeft neergelegd omtrent haar tewerkstelling en de klacht die door haar werd neergelegd.

In het licht van al deze omstandigheden kan het asielrelaas van verzoekster niet langer als ongeloofwaardig worden beschouwd waardoor de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

In een tweede middel acht verzoekster artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden iuncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Na een theoretische uiteenzetting betwist verzoekster de beoordeling in de bestreden beslissing aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. Zij verwijst hierbij naar informatie uit het "Algemeen Ambtsbericht Irak" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en naar arrest nr. 165 615 van de Raad van 12 april 2016. Zij stelt dat UNHCR zelf in het rapport "Positions on Returns to Iraq" van november 2016 aanhaalt dat de veiligheidssituatie in Irak ontegensprekelijk verslechterd is. Verzoekster wijst erop dat uit dit rapport blijkt dat bescherming "hoogstwaarschijnlijk noodzakelijk" is voor asielzoekers uit Irak. Zij verwijst bovendien naar een ernstige aanslag van 2 juli 2016 en stelt dat IS hierbij verklaarde de sjiitische bevolking te viseren, waardoor verzoekster als sjiit een nog groter gevaar loopt bij een eventuele terugkeer. Zij wijst erop dat het momenteel gevaarlijker is in Bagdad dan op momenten waar de commissaris-generaal wel de subsidiaire beschermingsstatus verleende aan asielzoekers uit Bagdad. Verzoekster verwijst bovendien naar het rapport "Parole à l'exil: Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad" van Caritas en CIRE van mei 2016 dat een kritiek levert op het standpunt van de commissaris-generaal en dat rekening houdt met recentere informatie. Verzoekster citeert verder nog uit informatie van de website Musings on Iraq, het World Report 2016 van Human Rights Watch en "een rapport van mei 2016" van UNHCR. Zij wijst erop dat er op 16 februari, 31 maart en 30 mei 2017 nog zware aanslagen plaatsvonden in Bagdad, recente informatie die in rekening dient te worden gebracht bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeert tevens uit een rapport van de secretaris-generaal van de VN van 26 januari 2016 inzake ernstige mensenrechtenschendingen in Irak. Verzoekster verwijst andermaal naar haar profiel als sjiit om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad in haar individuele situatie een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Zij gaat verder in op haar specifieke omstandigheden en zet uiteen:

"Bovendien werd medisch vastgesteld dat verzoekster continu hulp behoeft en mantelzorg vereist is voor alle dagelijkse activiteiten aangezien zij lijdt aan de ernstige ziekte kyphoscoliosis (stuk 14). Er werd hiertoe reeds een verzoek tot medische regularisatie ingediend, hetgeen per beslissing van 16 januari 2017 onontvankelijk werd verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken, doch voormeld verzoek is op heden opnieuw hangend gelet op de nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per arrest nr. 188 756 dd. 22 juni 2017.

Verzoekster loopt dan ook nog meer reëel risico op ernstige schade gelet op haar individuele situatie. Zij verwijst hiertoe naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 187 516 dd. 30 juni 2016 waarbij aan een man uit BAGDAD de subsidiaire beschermings-status werd toegekend omdat hij als alleenstaande medisch zorgbehoevende man veel minder weerbaarheid heeft om zich te beschermen in BAGDAD of, indien nodig, deze bescherming te bekomen (zie: http://www.agii.be/sites/default/files/rvv_170821.pdf).

In casu betreft het een meest analoge situatie alwaar eveneens in hoofde van verzoekster een nood aan mantelzorg werd vastgesteld die op heden wordt geboden door haar broer, (...), die de Belgische nationaliteit bezit en bij wie zij inwoont te (...). Er werd eveneens medisch vastgesteld dat heelkunde de enige goede behandeling inzake de ziekte van verzoekster, terwijl dit in haar land van herkomst niet kan worden uitgevoerd (stuk 14). Het is dan ook noodzakelijk dat verzoekster hier in BELGIË kan worden blijven verzorgd door haar broer. Dr. EECKELAERT stelt dat indien de behandeling wordt stopgezet, dit zou leiden tot verergering van de verschijnselen tot verlammingen toe. In het licht van deze omstandigheden dient verzoekster dan ook te worden beschouwd als een kwetsbaar persoon in de zin van artikel 1, 12° Vw."

Ten slotte wijst verzoekster erop dat zij niet kan rekenen op bescherming van de Iraakse overheid, zoals bepaald in artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, wat zij staat aan de hand van informatie van Transparency International. Zij concludeert: *"In het licht van bovenvermelde informatie is het dan ook werkelijk absurd om te beweren dat verzoekster als sjiitische moslima met een medisch vastgestelde nood aan mantelzorg geen enkel risico loopt op ernstige schade bij terugleiding naar BAGDAD! Er vinden immers continue aanslagen plaats door IS die specifiek gericht zijn op sjiitische moslims (zie supra) en verzoekster loopt des te meer gevaar aangezien de Iraakse overheid haar geen bescherming kan/wil bieden en zij extra kwetsbaar is gelet op haar medische situatie."*

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken:

- "- Foto van de poort aan het huis van verzoekster in IRAK (stuk 3);*
- Artikel Human Rights Watch: "Iraq Kurdistan: Arabs Displaced, Cordoned Off, Detained" dd. 25 februari 2015 (stuk 4);*
- Locatie van de rechtbank Medinat el Sadr ("City Courthouse") (stuk 5);*
- A) Oproeping van de rechtbank t.a.v. de heren [A.Q.] en [A.];*
B) Schrijven onderzoeksrechter ter bevestiging dat zij niet zijn opgedaagd (stuk 6);
- Enveloppe van DHL waarmee de documenten werden verstuurd (stuk 7);*
- Foto's van de organisatie van verzoekster (stuk 8);*
- World Affairs Journal: "Death toll from July Baghdad rises 323" dd. 1 augustus 2016 (stuk 9);*
- Artikel The Washington Post: "At least 45 people are killed in a bombing at popular car market in Baghdad" dd. 16 februari 2017 (stuk 10);*
- Artikel Al Jazeera: "Baghdad car bomb kills at least 21" dd. 21 maart 2017 (stuk 11);*
- Artikel Al Jazeera: "Blasts strike Baghdad days into Ramadan, killing 27" dd. 30 mei 2017 (stuk 12);*
- Artikel Reuters: "Vienna again ranked world's nicest city, and Baghdad worst" dd. 13 maart 2017 (stuk 13);*
- Standaard Medisch Getuigschrift van Dr. EECKELAERT dd. 7 oktober 2016 (stuk 14)."*

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 24 oktober 2017 maakt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, die volgende nieuwe elementen bevat:

- een foto van de graffiti op de poort van verzoeksters huis, met vertaling (stuk 1);*
- een oproeping van de rechtbank voor de heren A. en A.Q. van 16 mei 2016, met vertaling (stuk 2);*
- een bevestiging dat de heren A. en A.Q. niet kwam opdagen op de zitting, van 12 juni 2016, met vertaling (stuk 2);*
- een brief van verzoekster aan de onderzoeksrechter van 1 maart 2016, met vertaling (stuk 3);*
- de klacht van verzoekster ten aanzien van de heren A. en A.Q. van 27 april 2016, met vertaling (stuk 4);*
- een schrijven in verband met de klacht van verzoekster, van 27 april 2016, met vertaling (stuk 5);*
- krantenartikelen met betrekking het verblijf van Arabische vluchtelingen in Iraaks Koerdistan, met vertaling (stukken 6 tot en met 8).*

2.2.2. Op 12 maart 2018 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij een geactualiseerde COI Focus: “*Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad*” van 25 september 2017 wordt gevoegd.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden

gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoeksters vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat.

Verzoekster werd in 2008 aangenomen bij ‘Al Shuhedaa’, de martelaren organisatie. Op 17 augustus 2015 promoveerde zij tot directrice van een afdeling van deze organisatie. Zij was verantwoordelijk voor een commissie die de werken van een woonproject in Amara moest opvolgen. Deze commissie werd op 24 september 2015 opgericht. Op basis van een verslag over de vorderingen van de werken tekende zij de toestemming om fondsen te betalen. In februari 2016, kwam Al., één van de commissieleden, naar haar toe en vertelde dat de werken niet uitgevoerd werden. A.Q., een ander commissielid dat banden had met de al-Dawa partij en de aannemer, A.M. daarentegen zeiden dat het werk een beetje vertraging had opgelopen, maar toch zou worden uitgevoerd. Verzoekster stelde samen met de hele commissie vast dat er nog niets gebeurd was. Verzoekster maakte hierover op 28 februari 2016 een verslag en stuurde dit naar de CEO van haar organisatie. Deze ondertekende het document maar deed volgens verzoekster uiteindelijk niets met haar informatie. Eind maart 2016 kwamen A.Q. en A., een werknemer van de organisatie die verbonden was met de Sadr partij, naar haar bureau en vroegen haar de voortgangsverslagen vooralsnog te tekenen zodat de fondsen konden worden vrijgemaakt. Verzoekster zei dat dit niet mogelijk was aangezien zij hieromtrent al een rapport had ingediend en het hier ging om corruptie en valsheid in geschriften. Verzoekster besloot ziekteverlof aan te vragen op 2 april 2016. Op 26 april 2016 werd er bij haar thuis op de deur geklopt door A.Q. en A. Ze wilden de zaak oplossen en verzoekster zei dat ze daags nadien het werk zou hervatten. Verzoekster diende klacht in tegen A.Q. en

A. op 27 april 2016. Zij is diezelfde dag nog naar haar tante in Nafaq el Shurta gegaan. In mei 2016 werd het project stop gezet. In juni 2016 werd er op de gevel van haar huis 'clan gevraagd' geschreven. Verzoekster bleef bij haar tante tot 9 september 2016 waarna zij het land verliet samen met haar minderjarige zoon. Zij reisde legaal met een Schengenvisum via Qatar en Polen naar België.

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens de procedure bij het CGVS een aantal documenten heeft voorgelegd om haar vluchtrelaas te staven (CGVS, stuk 11, map 'inventaris').

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

- Wat betreft verzoeksters identiteitskaart, voedselrantsoenkaart, nationaliteitsbewijs, huwelijksakte, rijbewijs, haar paspoort en dat van haar zoon, als ook het nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van haar zoon, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast deze documenten louter een aanwijzing zijn voor haar identiteit en herkomst als ook die van haar zoon, maar dat deze documenten, niets zeggen over de door verzoekster ingeroepen vluchtmotieven.

- Wat betreft de slachtoffers identiteitskaart, het attest van ophanging van verzoeksters grootvader, de foto's van verzoekster als lid van de democratische vriendenpartij en diploma's van de technologie universiteit, stelt de Raad, samen met de commissaris-generaal, vast dat deze documenten een licht op haar achtergrond en studies werpen maar geen uitspraak doen over de ingeroepen vluchtmotieven.

- Wat betreft de originele werkbadge en het attest waarin verzoekster gepromoveerd wordt tot directrice als ook de projectomschrijving van het bouwproject en de samenstelling van de commissie, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat deze documenten verzoeksters verklaringen over haar functie in de organisatie en het gegeven dat er een bouwproject gaande was ondersteunen, hetgeen op zich niet wordt betwist.

- Wat betreft de klacht van 27 april 2016 die verzoekster indiende bij de rechtbank van Medinat el Sadr, stelt de Raad, samen met de commissaris-generaal, vast dat dit document louter een kopie betreft van een handgeschreven document en geen origineel stuk. Bijgevolg kunnen de authenticiteit en de herkomst van dit document niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerlei knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Tevens stelt de Raad vast dat dit een document betreft zonder enige vormelijke kenmerken die erop wijzen dat het door een rechtbank zou zijn opgesteld en bijgevolg door iedereen eender waar of wanneer kan zijn opgesteld.

- Wat betreft het document van 28 februari 2016 dat verzoekster opstelde voor haar verantwoordelijke, merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op dat er op basis van dit document niet kan worden aangenomen dat verzoekster daadwerkelijk bedreigd werd door A.Q. en A.. Het is immers aannemelijk dat onregelmatigheden gemeld worden.

- Tot slot legt verzoekster een ambtelijk bevel neer waarin een aantal maatregelen worden opgesomd in de procedure omtrent het bouwproject dat zij diende te controleren. Samen met de commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat deze maatregelen evenwel logische stappen blijken te betreffen.

De Raad stelt vast dat al deze vaststellingen door verzoekster niet worden betwist of weerlegd.

2.4.2.3. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift (stuk 3) en aanvullende nota (stuk 1) foto's van graffiti op een poort van een huis. In de bijgevoegde vertaling kan worden gelezen: "*Gezocht bloed X. Gezocht X door de stammen.*" Verzoekster stelt dat haar huisnummer duidelijk te zien is. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, gelden deze foto's niet als objectief bewijs. Integendeel, aan foto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie, zoals bewerkingen met Photoshop, geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Wat betreft de foto's van de organisatie van verzoekster, gevoegd bij haar aanvullende nota (stuk 8), volstaat het erop te wijzen dat niet wordt betwist dat verzoekster werkte voor de martelarenorganisatie maar dat deze foto's verder geen licht werpen op haar vluchtmotieven.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift (stukken 6A en 6B) en haar aanvullende nota (stuk 2), een oproepingsbrief van 16 mei 2016 van de rechtbank ten aanzien van de heren A.Q. en A. voor een zitting op 23 mei 2016 alsook een schrijven van de onderzoeksrechter van 12 juni 2016 ter bevestiging van het feit dat zij niet zijn opgedaagd voor deze zitting. Het is ten zeerste merkwaardig dat verzoekster deze documenten die dateren van mei en juni 2016 nu pas voorlegt terwijl zij daarover eerder werd bevraagd bij het CGVS. Verzoekster stelde toen absoluut geen idee te hebben over de opvolging van de corruptiezaak, hoewel zij nog in Irak was toen de gerechtelijke stappen, beschreven in deze stukken, werden gezet (CGVS stuk 5, gehoorverslag 20 maart 2017, p. 19 en 22).

Verzoekster voegt bij haar aanvullende nota (stuk 3) een brief van 1 maart 2016 naar de onderzoeksrechter. Evenwel heeft verzoekster gedurende haar hele gehoor bij het CGVS nooit melding gemaakt van enige brief van 1 maart 2016 aan de onderzoeksrechter. Evenmin heeft verzoekster tijdens haar gehoor verklaard dat zij voor 1 maart 2016 al door de heren A.Q. en A. onder druk werd gezet met de bedreiging om haar kind te vermoorden, zoals in deze brief kan worden gelezen. De inhoud van deze brief van 1 maart 2016 is duidelijk tegenstrijdig met de verklaringen die verzoekster afgelegde bij het CGVS. Volgens die verklaringen zou verzoekster op 28 februari 2016 haar CEO op de hoogte hebben gebracht van het feit dat er geen werken werden uitgevoerd en zouden de heren A.Q. en A. verzoekster pas een eerste keer eind maart 2016 in haar kantoor hebben bezocht om haar onder druk te zetten. Uit verzoeksters verklaring blijkt niet dat daarbij enige bedreiging ten aanzien van haar zoon werd geuit. De enige klacht die verzoekster tijdens haar gehoor vermeldde was deze van 27 april 2016 bij de rechtbank in Medinat el Sadr.

Verzoekster voegt bij haar aanvullende nota deze klacht van 27 april 2016 bij de onderzoeksrechter van de rechtbank te El Sadr (stuk 4) en een schrijven in verband daarmee (stuk 5). De Raad stelt vast dat deze documenten reeds werd voorgelegd aan het CGVS en dus geen nieuwe elementen betreffen. Waar verzoekster tijdens de terechtzitting voorhoudt dat het originelen betreffen, kan zij niet worden gevolgd daar er duidelijke kopieerrandjes kunnen worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat al de gerechtelijke stukken die verzoekster bij haar verzoekschrift en aanvullende nota voegt, duidelijk enkel kopieën betreffen en geen originelen zodat de authenticiteit en herkomst ervan niet kunnen worden nagegaan. Voorts blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is (CGVS, stuk 12, map met "*landeninformatie*", "*COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude*" van Cedoca van 8 maart 2016).

2.4.2.4. Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat de inhoud en de herkomst van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde zeer relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat haar vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.4.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen verklaringen aflegt die een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken. De Raad baseert zich daarvoor op vaststellingen die hierna worden uiteengezet.

Vooreerst verklaarde verzoekster dat zij samen met de hele commissie, belast met de opvolging van het woonproject in Amara, naar de werken ging kijken en vaststelde dat er niets was gebeurd. Zij stelde op 28 februari 2016 hiervan een verslag op, dat zij overmaakte aan haar CEO die dit document ondertekende.

De Raad acht het weinig aannemelijk dat de heren A.Q. en A., nadat de overige commissieleden en de CEO van de organisatie op de hoogte waren dat er nog niets van de werken was uitgevoerd, alsnog het risico zouden nemen om verzoekster eind maart 2016 op haar kantoor onder druk te zetten en te

bevelen om de voortgangsverslagen te ondertekenen zodat kon worden overgegaan tot de uitbetaling van fondsen. Evenmin ziet de Raad in waarom de heren A.Q. en A. – wanneer zoveel personen op de hoogte zijn van het feit dat de werken niet werden uitgevoerd en wanneer daarover een officieel verslag werd geschreven – zich op 26 april 2016 nog meer zouden blootstellen door bij verzoekster thuis op de deur te kloppen, haar en haar gezin te bedreigen en te stellen dat ze de zaak opgelost wilden zien.

In die zin moet tevens worden opgemerkt dat deze handelswijze van de heren A.Q. en A. niet strookt met het beeld dat verzoekster van hen schetst. Zij verklaarde dat A.Q., één van de commissieleden, was gelinkt aan de Dawa partij, en dat de heer A., een medewerker van de martelarenorganisatie, behoorde tot de Al Sadr beweging (CGVS stuk 5, gehoorverslag 20 maart 2017, p. 13). Volgens verzoeksters verklaringen was deze heer A. zelfs het uithangbord van de Sadr groepering in de martelarenorganisatie. Zij verklaarde immers dat de heer A. de *“visitekaart”* dan wel *“gezicht”* was van de Sadr beweging (Tayar el Sadri) en dat zijn naam was gekend over heel de martelarenorganisatie. Hij loste problemen op. Als er bepaalde financiële zaken moesten worden verkregen, dan moest je hem bellen en regelde hij alles. Volgens verzoekster heeft hij *“diepe netwerken”* en is hij de *“uitvoerende militie”* van de Sadr beweging (CGVS stuk 5, gehoorverslag 20 maart 2017, p. 16-17). De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in het standpunt dat in deze geschetste omstandigheden waar de heer A. dan toch zo machtig is en de zaakjes in handen heeft, het niet aannemelijk is dat de heren A.Q. en A. verzoekster nodig hadden om het voortgangsrapport te ondertekenen om de fondsen te vrijwaren.

Verzoekster verklaarde tevens dat heel de martelarenorganisatie was gebaseerd op Tayar el Sadri en de Dawa partij (CGVS stuk 5, gehoorverslag 20 maart 2017, p. 16). In navolging van de commissaris-generaal acht de Raad, in deze geschetste omstandigheden waar de organisatie doordrongen is van de Dawa partij en de Sadr beweging, het niet aannemelijk dat verzoekster in staat zou zijn om op haar eentje het uitbetalen van geldbedragen tegen te houden. Wanneer verzoekster met deze onaannemelijkheid wordt geconfronteerd, stelde zij dat ze een zwak persoon en slachtoffer nodig hadden, iemand die oogluikend de wanpraktijken toelaat (CGVS stuk 5, gehoorverslag 20 maart 2017, p. 20). In haar verzoekschrift houdt verzoekster voor dat men bewust koos voor een vrouw. Aan de hand van foto's gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 8) wil zij aantonen dat alle vrouwen in deze organisatie gesluierd zijn en in de minderheid. Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Indien men daadwerkelijk een zwak persoon nodig had, zoals verzoekster verklaart, dan is het merkwaardig dat net verzoekster naar die functie en positie werd gepromoveerd op 17 augustus 2015 waar zij alleen verantwoordelijk wordt voor de uitbetaling van fondsen. Immers, gezien haar profiel, kan verzoekster bezwaarlijk als een zwakke persoon worden beschouwd. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster van een goede familie afkomstig is, hooggeschoold is met een masterdiploma productontwikkeling, een burgeractiviste was bij de democratische vriendenpartij, actief was in een vrouwenorganisatie waar zij sensibiliseringswerk over vrouwenrechten verrichte en een directeursfunctie uitoefende bij de martelarenorganisatie waarbij zij leiding gaf aan 9 personen. Deze merkwaardigheid klemmt des te meer daar verzoekster verklaarde dat heel de martelarenorganisatie in handen zou zijn van de Sadr beweging en de Dawa partij. Het is onaannemelijk dan men in zulke organisatie verzoekster zou promoveren naar dergelijke positie zonder op de hoogte te zijn van haar 'sterke' profiel en zonder na te gaan of zij vatbaar is voor corruptie. Verzoekster argumenteerde dat men niet wist wat haar standpunt is. Samen met de commissaris-generaal oordeelt de Raad dat ook deze uitleg niet aannemelijk is. Waar verzoekster verklaarde dat de martelarenorganisatie in wezen in handen is van de Sadr beweging en de Dawa partij, kan er vanuit worden gegaan dat personen met dergelijke agenda's wel op de hoogte zouden zijn van de affiliaties en standpunten van mensen die zulke sleutelposities toebedeeld krijgen. Tenslotte, in deze optiek is het evenmin aannemelijk dat de heren A.Q. en A., machtige mannen bij de organisatie, bij hun bezoek aan verzoekster op 26 april 2016, zomaar genoeg zouden nemen met haar antwoord dat zij zou terugkeren naar werk en zou doen wat zij vragen.

Verzoekster verklaarde nog dat in mei 2016 het werk van de opvolgingscommissie voor het woonproject te Amara werd stopgezet bij ambtelijk bevel van 10 mei 2016. Volgens verzoekster is dit het gevolg van de klacht die zij heeft neergelegd op 27 april 2016 bij de rechtbank van Medinat el Sadr (CGVS stuk 5, gehoorverslag 20 maart 2017, p. 20). De Raad acht het vooreerst, in navolging van de commissaris-generaal, merkwaardig dat verzoekster, enerzijds, problemen claimt te hebben met een lid van de Sadr groepering, en, anderzijds, een klacht gaat indienen in Medinat el Sadr, een bolwerk van Sadr. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, kan uit de kaart van Bagdad, die zij toevoegt aan haar verzoekschrift (stuk 5), geheel niet duidelijk worden opgemaakt dat deze rechtbank zich buiten het centrum van Sadr City bevindt. Bovendien verklaarde verzoekster tijdens het gehoor zelf dat zij de klacht heeft ingediend bij de *“rechtbank van rusafa, in sadr city”* (CGVS stuk 5, gehoorverslag 20 maart 2017, p. 10). Dat na de val van Saddam Hoessein de naam van veel steden zou zijn veranderd en dat

de rechtbank niet bevoegd is voor Sadr City of voor leden van Sadr groepering, is niet meer dan een blote bewering en post-factum uitleg van verzoekster, die geen afbreuk doet aan de merkwaardigheid die wordt vastgesteld op basis van haar eigen verklaringen. Ten tweede stelt de Raad vast dat uit het ambtelijk bevel van 10 mei 2016 (CGVS, stuk 11, map met 'documenten', vertaling) geheel niet blijkt dat de stopzetting van de opvolgingscommissie is te wijten aan de klacht die verzoekster bij de rechtbank neerlegde. Meer nog, enige reden voor de stopzetting van de opvolgingscommissie wordt niet vermeld.

Daargelaten de vraag of nog andere personen op de hoogte waren van het feit dat verzoekster op de hoogte werd gebracht van de corruptie door het commissielid Al., blijft de vaststelling dat verzoekster het niet nodig heeft geacht om na te vragen op welke wijze er druk op hem werd uitgeoefend, het evenmin nodig heeft geacht om na te vragen of de overige leden van de commissie in de problemen zijn geraakt en het evenmin nodig achtte om de evolutie van haar probleem verder op te volgen (CGVS stuk 5, gehoorverslag 20 maart 2017, p. 19 en 22). Zulke weinig geïnteresseerde houding ten aanzien van haar probleem en personen die in dezelfde situatie zitten, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van haar relaas en relativeert de voorgehouden vrees.

Wat betreft de graffiti die op haar huis werd aangebracht in juni 2016, merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekster die elementen 'plotsklaps' tijdens het gehoor aanhaalt. Verzoeksters betoog dat het interview bij DVZ zeer kort is en dat bij het gehoor bij het CGVS de chronologie van het asielrelaas wordt gevolgd, doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat verzoekster doorheen het gehoor meermaals de kans kreeg om problemen na april 2016 toe te lichten, zoals blijkt uit het gehoorverslag. Verzoeksters uitleg dat het niet aan de orde is gekomen tijdens het interview, is dan ook niet overtuigend. Daarenboven blijft het merkwaardig dat verzoekster niet kan vertellen wie graffiti op haar huis zou hebben geschreven en dat zij vaag blijft over de reden waarom deze werd aangebracht en de wijze waarop verzoekster hiervan kennis nam hoogst opmerkelijk, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vaststelt.

Verzoekster verklaarde reeds "*ergens in de derde maand*" van 2016, dit is de maand maart, stappen te hebben ondernomen om een visum aan te vragen bij de Poolse ambassade te Erbil om naar Europa te kunnen reizen. Verzoekster verklaarde dat het een "*soort educatie visum*" betrof (CGVS, stuk 5, gehoorverslag 20 maart 2017, p. 7). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar zoon een Schengenvisum werd afgeleverd (CGVS, stuk 11, map met 'documenten'). Uit haar verklaringen blijkt evenwel dat verzoekster pas een eerste maal door de heren A.Q. en A. op het "*einde derde maand 2016*" onder druk werd gezet toen deze heren naar kantoor kwamen met de vraag aan verzoekster om vooralsnog een toestemming tot betaling van fondsen te ondertekenen (CGVS stuk 5, gehoorverslag 20 maart 2017, p. 14). Op 2 april 2016 ging verzoekster meteen in ziekteverlof. Het is dan ook opmerkelijk dat verzoekster reeds "*ergens in de derde maand*" stappen ondernam om een visum te verkrijgen, terwijl een eerste contact met de heren A.Q. en A. pas plaats had einde maart. Er blijkt uit verzoeksters verklaringen niet dat er voor het einde van maart al enige aanwijzing was van druk of bedreiging die uitging van de heren A.Q. en A.

Waar verzoekster een uitleg verschaft voor het feit dat zij pas in september 2016 is vertrokken en daartoe stukken voegt bij haar verzoekschrift en aanvullende nota, stelt de Raad vast dat deze uitleg betrekking heeft op een motief dat hij overtuigd acht. Wel schaaft de Raad zich achter de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster van april tot september 2016 geen concrete problemen heeft ondervonden in Bagdad en dat ook haar echtgenoot tot haar vertrek geen concrete problemen heeft ondervonden waar hij nog steeds woont. Verzoeksters argumentatie dat zij ondergedoken leefden en het slechts een kwestie van tijd was voor hun adres werd achterhaald, rijmt niet met haar verklaringen dat het om machtige mannen gaat en mensen van de overheid "*die weten te vinden*". Het gegeven dat verzoekster nog zes maanden zonder concrete problemen in Bagdad kon verblijven, relativeert ook hier weer in ernstige mate de voorgehouden vervolgingsfeiten en haar voorgehouden vrees.

2.4.2.6. De voorgelegde documenten, die op zich niet volstaan om een gegronde vrees aan te tonen, gaan dus niet gepaard met coherente en aannemelijke verklaringen. Bijgevolg kan verzoeksters vluchtrelaas niet geloofwaardig worden geacht, zodat een bespreking van de stukken 9 en 10 bij de aanvullende nota, die verband houden met een stijging in het fenomeen van kinderontvoering, zich niet langer opdringt. Het geheel van bovenstaande vaststellingen, laat de Raad niet toe te besluiten dat verzoekster in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Hiermee wordt tegemoet gekomen aan verzoeksters kritiek dat diverse objectieve (kwalitatieve) elementen dienen te worden meegenomen bij de beoordeling of er in Bagdad sprake is van een situatie zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt

maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.*

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied

dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters betoog in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoekster aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift (en in stukken 9 tot en met 13) bovendien naar informatie die ouder is dan de recente informatie vervat in de COI Focus van 25 september 2017. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Waar verzoekster erop wijst dat zij een sjiitische moslima is, merkt de Raad op dat de aanslagen door IS op de sjiitische bevolking mee in rekening werden gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal aanslagen in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. In die zin bevat de bestreden beslissing dan ook terecht een bespreking van de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers.

De door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad is niet relevant bij gebrek aan precedenterwerking en omdat elk dossier individueel wordt beoordeeld. In dezelfde zin is de bemerking dat het beleid gewijzigd is, niet relevant daar ieder verzoek om internationale bescherming op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoekster.

2.5.2.3. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoekster omwille van haar individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat zij specifiek wordt gevisieerd dan wel omdat in haren hoofde een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster haar verzoek om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde reeds aangevoerde vluchtmotieven, verwijst de Raad naar hetgeen reeds onder punt 2.4 werd besproken waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven. Gelet op voorgaande vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoekster voorts geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij sjiit is zou dreigen te worden gevisieerd in Bagdad.

Verzoekster wijst er nog op dat zij lijdt aan de ernstige ziekte kyphoscoliosis, continu hulp behoeft en dat mantelzorg is vereist voor alle dagelijkse activiteiten. Zij voegt ter staving een standaard medisch getuigschrift van 7 oktober 2016 toe aan haar verzoekschrift (stuk 14).

Uit verzoeksters verklaringen blijkt niet dat haar een adequate medische behandeling opzettelijk werd geweigerd in Irak (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 31). Integendeel, uit de stukken in het administratief dossier en gevoegd bij het verzoekschrift, blijkt dat verzoekster in Irak werd behandeld voor haar ziekte, maar dat de noodzakelijke operatie niet voorhanden is in Irak (CGVS, stuk 11, map met "documenten", stuk 22 – brief van Iraakse dokter; verzoekschrift, stuk 14).

Het gegeven dat verzoekster een bepaalde ziekte heeft waarvoor geen adequate behandeling voorhanden is in Irak, kan op zich geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming bij gebrek aan een actor zoals bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De Raad benadrukt dat verzoekster voor de beoordeling van de vraag of haar ziekte een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in haar land van herkomst, Irak, gebruik kan maken van de verblijfsprocedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In die zin stelt de Raad vast dat een verzoek tot medische regularisatie werd ingediend, dat op 16 januari 2017 onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing tot onontvankelijkheid werd door de Raad vernietigd bij arrest nr. 188 756 van 22 juni 2017. Deze verblijfsprocedure is nog steeds lopende.

Verzoekster meent dat zij *"nog meer een reëel risico op ernstige schade [loopt] gelet op haar individuele situatie"*, omwille van haar ziekte en haar nood aan mantelzorg, zoals geattesteerd in het standaard medisch getuigschrift. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster uit een goede familie komt, goed is opgeleid en tot aan haar vertrek heeft gewerkt. Verder blijkt dat haar echtgenoot, moeder en tante eveneens in Irak zijn zodat mantelzorg daar minstens evenzeer beschikbaar is.

Gelet op deze omstandigheden, acht de Raad een loutere verwijzing naar een medisch attest niet voldoende om aan te tonen dat zij in vergelijking met andere burgers in Bagdad over minder weerbaarheid beschikt om zich te beschermen in Bagdad of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Verzoekster toont niet aan dat haar persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in Bagdad op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Ook hier is de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad niet relevant bij gebrek aan precedenterwerking. Verder wijst de Raad erop dat ook niet blijkt dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoekster citeert. Dat arrest had betrekking op een alleenstaande zorgbehoevende oudere man, wiens kerngezin in België een internationale beschermingsstatus heeft sinds 2011, en die als soenniet tevens een groter risico liep op meer individuele vormen van geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoeksters geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij uitgebreid de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat

er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES